

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Ευριστόμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το καί' εξοχόν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν βετηρεσίας καὶ υπό του Οἰκουμένου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καιροὺς.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησι . . . ἡρ. 8.—	Ἔτησι . . . φρ. χρ. 10.—
Ἐξάμηνος . . . 4,50	Ἐξάμηνος . . . 5,50
Τριμήνος . . . 2,50	Τριμήνος . . . 3.—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν Ἐπιστολῶν, λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον ἑστ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Εὐαγγελίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βυρβύκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος. Ἐν Ἀθήναις, 16 Ἀπριλίου 1917 Ἔτος 89^{ον}.—Ἀριθ. 20

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Πῆραν λοιπὸν τὴν ὄχθη τῆς Εὐχαριστίας, πέρασαν τὸροπέδιο τῆς Τερψιθέας καί, ὡς περ' ἀπὸ δρόμο πέντε μιλίων, ἐξέβησαν ἐν ἑνὶ ἀδενδρῷ μέρος, ποῦ μόλις ἀπέχετο διακόσια βήματα ἀπὸ τῆς λίμνης Γράντ.

Καθὼς πῆγαιναν, ὁ Χάρμπερτ ἀνακάλυψε ἕνα δένδρον, ποῦ ἀπὸ τοὺς κλώνους του οἱ Ἴνδοι τῆς Ἀμερικῆς κατασκευάζουν τὰ τόξα τους. Ἦταν μὲν κρεζίμπα, ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν τῶν φοινικειδῶν, ποῦ δὲν κάνει φαγωσίμους καρπούς. Ἐκοφαν μερικοὺς μακρούς καὶ ἴσους κλώνους, τοὺς ξεφύλλισαν καὶ τοὺς ἐξῆσαν, ὥστε νὰ γίνουν χονδρότεροι στὴ μέση καὶ λεπτότεροι στὴς ἄκρας. Δὲν ἔμενε πιά καρὰ νὰ βρεθῆ κανένα φύττον κατὰλληλο, γιὰ νὰ σχηματίσῃ τὴ νεύρα, δηλαδὴ τὴν χροδὴ τοῦ τόξου. Καὶ βροῦσαν ἕνα ἰθίσκον ἐτερόφυλλον, φύττον ποῦ ἡ ἰνὲς του εἶνε τόσο δυνατές, ὥστε μοιάζουν μὲ τένοντες ἰσῶν. Ὁ Πέγκροφ κατασκεύασε ἑστὶ ἀρκετὰ γερὰ τόξα, ποῦ δὲν τοὺς ἔλειπαν καρὰ τὰ βέλη. Κι' αὐτὰ θὰ τάκαναν βέβαια ἀπὸ κλαδιά δένδρων, ἀλλὰ μὲ τί θάντι-καθιστοῦσαν τὸ σίδηρον, ποῦ ἐχρηιάζετο γιὰ τὴν αἰχμὴ; Ἦ, ὁ Πέγκροφ ἔκαμε πιά δεῖ μπορούσε καὶ τὸ ὑπολοιπὸν τάξιζε εἰς τὴν τύχη...

Ἡ ἀργίλλος τοῦ μέρους ἐκείνου, ὅπου τοὺς ὠδήγησε

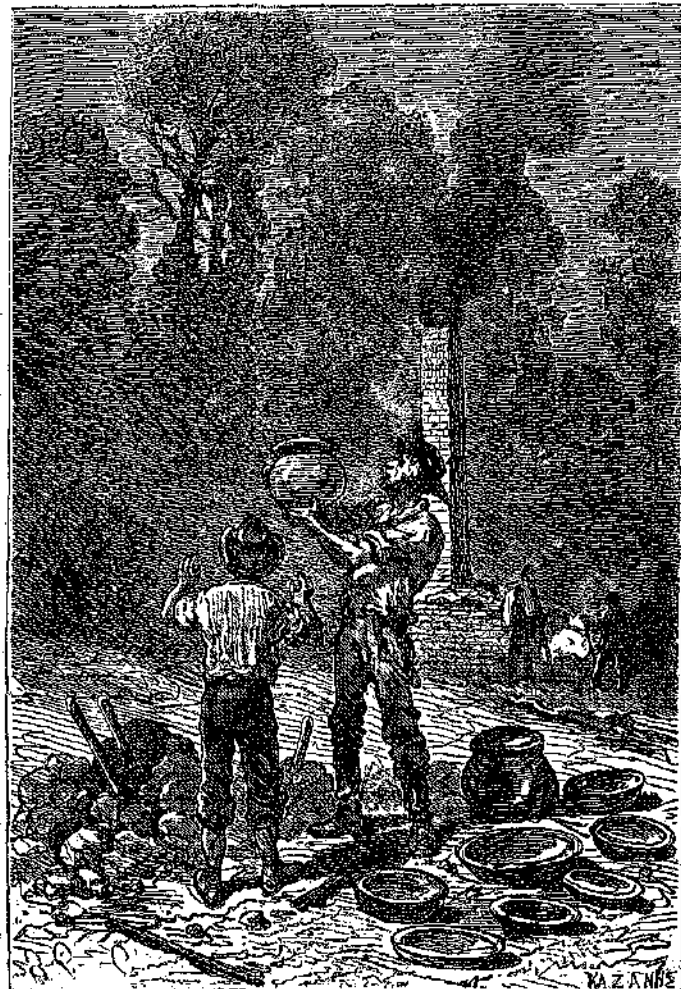
ὁ Κύρος Σμίθ, ἦταν ἀκριβῶς ἀπὸ ἐκείνη ποῦ κάνουν τοῦβλα καὶ κεραμίδια. Κ' ἡ κατασκευὴ δὲν ἦταν δύσκολη. Θάνακτέυαν τὴν ἀργίλλο μὲ ἄμμο καὶ μὲ νερό θὰ ἐπιλάθον τὰ τοῦβλα τους καὶ θὰ τᾶψηναν κατόπιν σὲ φωτιὰ ἀπὸ ξύλα.

Συνήθως, τὰ τοῦβλα γίνονται μὲ καλοοῦκία. Ὁ μηχανικὸς ὅμως ἐπροτίμησε νὰ τὰ φτιάτουν μὲ τὸ χέρι. Ὅλη

ἐκείνη ἡμέρα, καὶ ἡ ἄλλη, ἐξοδεύθησαν ἐς αὐτὴ τὴν ἐργασία. Τρεῖς χιλιάδες τοῦβλα ἀραδιάσθησαν, (*) τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο, γιὰ νὰ στεγνώσουν, ὥστε νὰ γίνουν κατὰλληλα γιὰ τὸ φέσιμο. Καὶ γι' αὐτὸ θὰ ἐχρηιάζετο νὰ μείνουν τρεῖς - τέσσερες ἡμέρες.

Τὴν 2 Ἀπριλίου, ὁ Κύρος Σμίθ ἀσχολήθη με τὸν προσανατολισμό. Τὴν προηγουμένη ἡμέρα, εἶχε σημειώσῃ ἀκριβέστατα τὴν ὥρα ποῦ ἔδυσε ὁ ἥλιος. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, μὲ τὴν ἴδια ἀκρίβεια, ἐσημείωσε τὴν ὥρα ποῦ ἀνέτειλε. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ ὥρα, ὡς αὐτὴ τὴν ἀνατολή, εἶχαν περᾶσῃ δώδεκα ὥρες καρὰ εἰκοσιτέσσερα λεπτὰ. Ὡστε ἕξη ὥρες καὶ δώδεκα λεπτὰ μετὰ τὴν ἀνατολή του, ὁ ἥλιος, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, θὰ ἐπερνοῦσε ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν μεσημβρινό, καὶ τὸ σημεῖο τοῦρανοῦ ποῦ θὰ κατέχε τὴν στιγμή ἐκείνη, θὰ ἦταν ὁ βορρᾶς. Ἔτσι ὁ Σμίθ, τὸ μεσημέρι, μπόρεσε νὰ χάρξῃ ἕνα σταθεροῦ μεσημβρινό, ποῦ θὰ ἐχρησίμευε γιὰ τῆς κατοπινῆς ἐργασίας.

Μετὰ δύο ἡμέρες θὰ ἐψήγαν τὰ τοῦβλα κ' ἔπρεπε νὰ μαζέψουν ἀσθονὰ ξύλα ἀπὸ τὸ δάσος. Ὁ Πέγκροφ, καταγινόμενος ἐς αὐτὴ τὴν ἐργασία, δὲν παραμέλεισε καὶ τὸ κυνήγι, ἀρὰ μάλιστα ἦταν τώρα ὠπλισμένος μὲ τόξο καὶ μὲ βέλη, ποῦ εἶχαν ἀρκετὰ δυνατὲς αἰχμῆς. Ὁ Τοπ τῆς ἐπρομήθευσε, κουβαλήσας ἕναν ἀκανθόχοιρον, μετριώτατο ὡς κυνήγι, ἀλλὰ πολυτιμώτατο γιὰ τὰγκάθια του. Τὰγκάθια αὐτὰ ἐδέθησαν στερεὰ εἰς τῆς ἄκρας τῶν βέλων, ποῦ γιὰ νὰ διευθύ-

•Οἱ ἄποικοι κατασκεύαζον μερτὰ σχέση... (Σελ. 158, στ. β').

(*) Ἦε εἰκόνα σελ. 149.

ωνονται ίσια, τούς είχαν βάλη στής βάσεις και πτερὰ παραγάλλου.

Ο Σπίλεττ κι' ο Χάρμπερτ έγειναν γρήγορα επιτήδειοι τοξότες. Έτσι το κυνήγι, πτερωτό ή τρίχωτό, άρθονούσε τώρα στα Καμίνια: κουνέλια, υδρόχοιροι, περιστέρια, φραγγόκοτες κτλ. Τα περισσότερα τὰ έπκότωναν στο μέρος εκείνο τοϋ δάσους; που εύρίσκατο στην άριστερή όχθη της Εύχαριστίας, και ποϋ τώνόμασαν δάσος της Αγαλλίδαας, από το πουλί που κυνήγησαν ο Πέγκροφ κι' ο Χάρμπερτ στην πρώτη τους έκδρομή. Άλλα τάρρωγαν φρέσκα, άλλα τα διατηρούσαν καπνιστά. Είχαν όμως βαρεθή πιά το ψητό κρέας κι' άρχισαν γά επιθυμοϋν πολύ το βραστό. Ποσο εύτυχισμένοι θά ήταν, αν μπορούσαν νάκοψουν από σιγοτραγουδή στο τζάκι κι' ένα σουκάλι! Άλλά έπρεπε να περιμένουν ως να κατασκευασθή το σουκάλι και, φυσικά, να κτισθή πρώτα ο φούρνος.

Στής έκδρομής που έκαναν λόγους στο έργαστήρι, οι κυνηγοί παρατήρησαν κάποτε και πρόσρατα ίγνη μεγάλων ζώων, ώπλισμένων με νύχια ισχυρά. Ο μηχανικός τούς έβύτησε να προσέχουν, γιατί το δάσος μπορεί να είχε και μερικά ζώα άπικινύθυνα.

Πραγματικώς, Ο Γεδεών Σπίλεττ κι' ο Χάρμπερτ είδαν μιὰ μέρα ένα ζώο που έμοιαζε με πάνθηρα. Εύτυχώς που το θηρίο δεν τούς έπετέθη, γιατί είχε ζήτημα αν θά κατέρθωναν να τα βγάλουν πέρα. Άλλά μόλις θάποκτούσαν σοβαρότερα όπλα, — το τουφέκι κ. κ. — που ζητούσε ο Πέγκροφ, — ο Σπίλεττ είχε σκοπό να κυνήγησιν άμελίκτα τα θηρία και να καθαρίσιν άπ' αυτά το νησί.

Τής ημέρες αυτές οι άποικοι δεν έκαμαν στα Καμίνια καμμιὰ μεταβολή, γιατί ο μηχανικός έλογάριαζε νάνακαλύψη, ή στην ανάγκη να κτίσιν, καμμιὰ άλλη, καταλληλότερη κατοικία. Στόν άμμο των διαδρόμων, έστρωναν άπλωσρέυμα και φύλλα ξερά και στα πρωτογενή αυτά κρεβάτια έπεσαν κατακουρασμένοι από την εργασία κι' έκοιμώντο βαθεία.

Έλογάριασαν επίσης της ημέρες που πέρασαν στην νήσο Αίγκολν. Η 5 'Απριλίου βρέθηκε Τετάρτη της εβδομάδος και δωδεκάτη ημέρα, από την μεγάλη εκείνη που ο άνεμος έρριξε τούς ναυαγούς 'ς την έρημη ακτή. Από τότε, κρατούσαν τακτικά το ήμερολόγιό τους.

Την 6 'Απριλίου, από το πρωί, ο μηχανικός κι' οι σύντροφοί του μαζεύθηκαν στο μέρος όπου έπρόκειτο να γίνη το ψήσιμο των τούθλων. Φυσικά, ή εργασία αυτή θά έγινε στο ύπαιθρο και όχι σε φούρνο, ή καλλίτερα, το σύσσωμο των τούθλων θά έσχημάτιζε ένα κελώρι φούρνο, που θά έψήνετο ο ίδιος.

Τα ξύλα, κατά δεμζέτα, τοποθετήθηκαν στο έδαφος και τριγύρω τους τά ξερά τούθλα, σε τρόπο ώστε να σχηματισθή ένας μεγάλος κύβος, με μερικά παραυράκια για την κυκλοφορία του άέρος. Η εργασία αυτή έδύσταζε όλη την ημέρα και μόνο το βράδυ έβαλαν φωτιά στα δεμάτια.

Την νύκτα εκείνη κανένας δεν έκοιμήθη. Έπρόσεχαν να μην άδυνατίσιν ή φωτιά.

Το ψήσιμο έδύσταζε σαρανταεπτά ώρες κι' επέτυχε στην έντέλεια. Έπρεπε τώρα ναφύσουν τον καπνίζοντα εκείνον όγκο να κρούσιν και 'ς αυτό το άναμεταξύ, ο Νάβ κι' ο Πέγκροφ, οδηγούμενοι από τον Κύρο Σμιθ, έκοιβάλησαν πολλά φορτώματα άνθρακαδενσίτου, — κοινότερες πέτρες, που εύρίσκοντο άφθονες στα βόρεια της λίμνης. Η πέτρες αυτές, αφού ψήθηκαν καλά, έδωσαν έναν άσέβητη καθαρότατο, σαν εκείνο που γίνεται με το ψήσιμο του μαρμάρου. Κι' ο άσέβητης αυτός, άνακατωμένος με νερό και με άμμο, έσχημάτισε έναν έξοχο πηλό.

Είχαν λοιπόν στην διάθεσί τους πηλό και τούθλα. Μπορούσαν να κτίσουν. Και την 9 'Απριλίου, χωρίς να χάσουν στιγμή, άρχισαν το κτίσιμο του φούρνου που θά τούς έχρειάζετο άπαραίτητα για το ψήσιμο των μαγειρικών και οικιακών σκευών. Τον έκαμαν χωρίς δυσκολία. Κ' ύστερ' από πέντε ημέρες, ο φούρνος έγειμίσθη με όρυκτα κάρβουνα, — μηχανικός είχε ανακαλύψη ένα σταδίου άνοικτό, κοντά στο στόμιο του Κόκκινου Ποταμού, — κι' ο πρώτος καπνός βγήκε από μιὰ καμινάδα είκοσι πόδια ψηλή. Η μικρή πλατεία του δάσους μεταμορφώθηκε έτσι σε έργοστάσιο, κι' ο Πέγκροφ είχε την πακοίθησι, ότι θάδωναν από εκεί όλα τα προϊόντα της νεωτέρας βιομηχανίας.

Προς το παρόν, και στην αρχή, οι άποικοι κατασκεύασαν μερικά κοινότατα σκευή, αλλά κατάλληλα για το μαγειρέυμα των τροφίμων. Ως «πρώτη ύλη» τούς έχρησίμευσε ή ίδια εκείνη άργιλος του έδαφους, άνακατωμένη με λίγο άμμο και λίγο κουάρτσι. Άπ' αυτή την πάστα έπλασαν σουκάλια, γαβάθες, τσανάκια, πιάτα, φλιτζάνια, κανάτια και πιθαράκια για το νερό κτλ. Δεν ήταν βέβαια πολύ καλλιτεχνικά και δεν είχαν καμμιὰ λεπτότητα και χάρι. Όταν όμως έψήθηκαν σε ύψηλή θερμοκρασία, ή κουζίνα των Καμινιών έπλουτίσθη με μιὰ συλλογή πηλίνων άγγείων τόσο χρήσιμη, όσο κι' αν ήταν καμωμένη στο τελειότερο έργοστάσιο.

Πρέπει να προσθέσω, ότι ο Πέγκροφ, για να ίδη αν ο πηλός εκείνος όνομάζεται δίκαια «πάστα πίκας» — γιατί έτσι είχε γνωστό στην βιομηχανία το

μύγμα άργιλλου, άμμου και κουάρτσιου, — έλαμε και μερικές πίκες, αρκετά χονδροειδείς, που της βρήκε έξοχοι. Μόνο που δεν είχε να της γεμίση με καπνό, — κι' αυτή ήταν μιὰ μεγάλη στέρησι για το ναύτη. Άλλά παρηγορείτο λέγων:

— Οχ έλθη κι' ο καπνός, όπως όλα!

Η διάφορες αυτές εργασίες έδύσταξαν ως της 15 'Απριλίου. Ο άποικοι, που είχαν γίνη «άγγειοπλάστει», δεν έκαμαν τίποτ άλλο από άγγειοπλάστει. Όταν ο Κύρος Σμιθ θά έκρινε καλό να τούς μεταβάλη σε σιδηρουργούς, θά έγινοντο σιδηρουργοί. Έπειδή όμως ή έπαύριον ήταν Κυριακή, και μάλιστα Κυριακή του Πάσχα, αποφάσισαν νάναπαυθούν και να γιορτάσουν. Οι Άμερικανοί εκείνοι ήταν άνθρωποι θρηστικοί, κι' ή θέσι που εύρίσκοντο σήμερα, δεν μπορούσε παρά να ζωηρού το θρησκευτικό τους αίσθημα και την πίστι τους στο Δημιουργό του Παντός.

Το βράδυ λοιπόν της 15 'Απριλίου, έγύρισαν για να μείνουν στα Καμίνια, αφού έπληραν μαζί τους τα τελευταία σκευή κι' έσβυσαν το φούρνο, για νάναπαυθή κι' αυτές προς το παρόν. Ο γοργισμός αυτός έσημειώθη και μ' ένα εύχάριστο: με την ανακάλυψι ουσίας, ίκαίνης νάντικαταστήση την ύσκα. Ήταν ένα φυτό με μακρούς άφθονες τρίχες και με φύλλα χνουδατά. Ο μηχανικός ξεριζώνε μερικές χεριές και της παρυσίασε στο ναύτη, λέγων:

— Πέγκροφ, να κάτι που θά σ' εύχαριστήσιν!

— Τι είν' αυτό; ρώτησε ο Πέγκροφ μήπως είχε καπνός;

— Όχι, είνε άρτεμισία, εάρτεμισία ή σινική, για τούς σοφούς για μιά όμως, είνε άπλοστότα ύσκα.

Πραγματικώς, ή ύσκα γίνεται από ένα είδος μανιταριού, που λέγεται μύκης ο πολύπορος. Άλλά κι' άλλα φυτά μπορούν να τον άντικαταστήσουν, όπως αυτή ή άρτεμισία, που αφού ξεράθηκε στον ήλιο και ποτίσθη με διάλυσι νίτρου, έγεινε μιὰ πολύ εύφλεκτη ουσία.

Έκείνο το βράδυ, οι άποικοι, μαζεμένοι στον κεντρικό θάλαμο, έδειπνήσαν λαμπρά. Ο Νάβ είχε καμνη ζουμί από κουνέλι και ψητό υδρόχοιρο με κάτι βολβούς βραστόους, που μπορούσαν κάπως νάναπληρώσουν το ψωμί.

Μετά το δείπνο, πριν να πλαγιάσουν, βγήκαν όλοι να πάρουν τον άέρα τους στ' άκρογιάλι. Η ώρα ήταν όκτώ και ή νύκτα έπρομηνύετο έξοχη. Το φηγάρι δεν είχε βγη άκόμη, ο όριζών όμως στην άνατολή άσημάνετο από το φός του και χλωμοκοκκίνιζε. Στο ζενίθ, έλαμπαν οι γύρω στον πόλο άστερισμοί κι' άνωμετα 'ς όλους, ο Νότιος Σταυρός,

που ο μηχανικός τον πρωτοχαιρέτη, εδώ και λίγες ημέρες, από την κορυφή του Φραγκλίνου.

Ο λαμπρός αυτός άστερισμός έχει στην κορυφή και στη βάσι δύο άστρα πρώτου μεγέθους, άριστερά έν άστρο δεύτερου και δεξιά έν άστρο τρίτου. Τα τέσσερα αυτά άστρα σχηματίζουν τον σταυρό.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΙ ΘΑ ΠΗ ΦΛΥΑΡΙΑ

Αγαπητοί μου, ΝΑΣ] συνδρομητής της Διαπλάσεως, πολύ φιλανθρωγώτης, της έγγραφη προχθείς «Ωρεια αυτή ή Μυστηριώδης Νήσος» αλλά, να σου πώ την άμαρτία μου, ο Βέρν μου φαίνεται λιγάκι φλύαρος. Η κειμένη ή Διαπλάσις σταυροκοπήθηκε με τα δυό της χέρια. Έλα, Χριστέ και Παναγιά! Φλύαρος ε Βέρν, που κάθε λέξι του είνε ουσία; Φλύαρος ο Βέρν, που όταν τελειώνη ο άναγνώστης το πιο μεγάλο του μυθιστόρημα, εύχεται να ήταν άλλο τόσο, να μην έτελειωνε ποτέ; Φλύαρος ο τερπνός, ο διδακτικός, ο μάγος Βέρν, ένας από τούς πιο πρωτότυπους και δημοφιλέστερους συγγραφείς του κόσμου; Τι άλλο θάκούσωμε λοιπόν;

Μού φαίνεται και μέν άρκετά παράξενο να βρισκή κανείς «φλυαρία» — και φλυαρία θά πη, λόγια πολλά και περιττά, — 'ς ένα μυθιστόρημα του Βέρν. Το έξηγώ όμως. Δεν φαίσι ο Βέρν, αλλά ο σημερινός του άναγνώστης, που είνε κακοσυνειθισμένος. Και πάλι δεν φαίσι ο σημερινός άναγνώστης, αλλά οι συγγραφείς που τον κακοσυνήθισαν... Ο Βέρν, όπως οι περισσότεροι του καιρού του, ήταν ένας εύσυνείδητος. Έγγραφε ύπομονητικά, με την άξίωσι και να διαβαθθή ύπομονητικά. Έγγραφε για να τέρψη βαθεία, να εύχαριστήσιν άληθινά και, μαζί με την εύχαριστήσι, νάφωσιν στην φυχή του άναγνώστη του και κάτι πιο θετικό, πιο χρήσιμο, πιο πολύτιμο: το δίδαγμα. Δίδαγμα επιστημονικό για το μυκλό του, δίδαγμα ήθικό για την χαρακτήρα του. Οι διάδοχοί του όμως, οι σημερινοί συγγραφείς, οι περισσότεροι, έθεώρησαν περιττή την τόσο εύσυν-

νειδηρία. Για να γίνουν δημοφιλείς, έπρόκειτο να κολακέψουν τα ταπεινότερα ένστικτα του άναγνώστη, — την περιέργεια του να πούμε, την άγάπη του για τής περιπέτειες, τα πρόσωπα και τα καθαυτό μυστήρια. Άκόμη την όκνηρία του, τη φυγοπονία του, τη φοβία του, αν θέλετε, την άκαταστασία του. Οχ έλεγες, ότι ο μόνος τους σκοπός είνε να μη κουρασθή ή ούτε μιὰ στιγμή ο άναγνώστης, να μη βρεσθή, να μην άφίση το βιβλίο στη μνήη ή στην αρχή. Άλλά να το πάρη μονορούφι ως το τέλος και ύστερα... να τρέξη νάγοράση άλλο. Γράφουν λοιπόν βιαστικά, άπρόσεκτα, πεταχτά, σύντομα, επιστόλεια. Ούτε ύρος, ούτε περιγραφή, ούτε άνάλυσις, και πολλές φορές ούτε λογική. «Έργα» χωρίς ύπομονή, για να διαβαθθούν έπίσης άνυπόμονα, άρπαχτά, χωρίς τον έλάχιστο κόπο, έτσι όπως άναπνεύει κι' ε πιο όκνηρός τον άέρα. Δεν κυττάζουν, παρά πως να φθάσουν 'ς ένα τέλος, οποιοδήποτε, από ένα λαβύρινθο περιπετειών, που είνε αθάνατες κι' άψυχολόγητες. «Ας μη μάθι τίποτα ο άναγνώστης, — ως διασκεδάση μονάχα, όταν είνε τόσο μαρρός, ώστε να διασκεδάξη με ψέματα χωρίς νόημα και χωρίς ουσία. Αυτά είνε τα μυθιστορήματα της μόδας, τα μυθιστορήματα της πεντάρας, τάστυνομικά και τάλλα, που έχάλασαν το γούστο των σημερινών άναγνωστών και τούς ξεσηθίσαν να διαβάσουν με ήσυχία, με τάξι, με ύπομονή.

Ε, πολύ φυσικό! Όταν άρπάξη κανένας δέκα Πίγκερτων τον μήνα, δεν μπορεί παρά να τού φανή «λιγάκι φλύαρος» ο Βέρν. Και ίσως όχι λιγάκι, αλλά και πολύ. Γιατί, αφού για πρώτο ο μυθιστορημάτος έχη τής περιπέτειες του τάδε άστυνομικού, θά βρῆ, ότι τέτοιο ήθελε να κάμη το μυθιστόρημά του κι' ο καίμενος ο Βέρν, αλλά... δεν μπόρεσε, δεν ήξερε. Ο,τι περισεύει από τον σκελετό της ύποθέσεως, είνε φλυαρία. Πέταγμα, κόψιμο όλα, να φθάσουμε στο τέλος, να ιδούμε τί απέγινε... Άλλά όχι! Ένας Βέρν δεν μπορεί να διαβάζεται έτσι, στον άέρα. Θέλει ύπομονή, θέλει κι' ένα μικρό, έλάχιστο κόπο. Έπιτέλους να καθήσιν κανείς, να στρωθή. Δεν είνε ένας μπεζές, που τον άρπάζει κανείς και τον τρώει στο πόδι, είνε ένα φαγητό. Γλυκό και θρεπτικό, αλλά που πρέπει να τού φάη κανείς, στο τραπέζι... Η εύχαριστήσι του κι' ή ώρέλειά του θά είνε πολύ μεγαλύτερες. Ναι, ναι, κι' ή εύχαριστήσι. Γιατί όλες εκείνες ή λεπτομέρειες μς έξοικειώνουν με τα πρόσωπα και τα πράγματα της «Μ. Νήσου», μς κάνουν αγά-αγά να τα

γαπήσουμε, σά να είμαστε' εκεί, μαζί τους, και κατόπι, ή περιπέτεια τους μς συγκινεί περισσότερο, παρά αν έπρόκειτο για πρόσωπα που δεν τα γνωρίσαμε και δεν τάγαπήσαμε καθόλου. Αυτή είνε ή τέχνη του συγγραφέως.

Είνε άλήθεια τώρα, ότι σήμερα γενικώς, και πιο καλοί συγγραφείς από τούς μυθιστοριογράφους της πεντάρας, γράφουν γοργότερα, συντομότερα από τον Βέρν και τούς άλλους της εποχής του. Μολονότι ο κανών έχει της έξαιρέσεις του, μολονότι το περιφημότερο από τα σύγχρονα μυθιστορήματα, — ο «Ζάν-Κριστόφ» του Ρομάν Ρολάν, είνε δεκάτομο όπως οι «Άθλι» του Ούγγα και τ' «Άποκρυφα των Παρισίων» του Σίη, μυθιστορήματα του περασμένου αιώνας, — ο μεταφραστής της «Μ. Νήσου» για νά τή συμμορφώση κάπως με το πνεύμα της εποχής, έκρινε καλό να τή συντομεύση. Κάνει πυκνότερη τη φορά, που στο πρωτότυπο είνε πιο άπλωτή, και κόβει πολλές λεπτομέρειες, που μπορούν να λείψουν χωρίς μεγάλη ζημία. Άλλά τίποτα περισσότερο! Οχ το θεωρούτε βεβήλωσι να δώση αντί για μετάφρασι, μιὰ περίληψι του μυθιστορήματος και να το άπορωσιώση έτσι με τούς διάφορους Πίγκερτων. Η εύχαριστήσι των άναγνωστών δεν θά μεγάλωνε μ' αυτό, — κάθε άλλο! — κι' αντί για ώρέλεια, θά είχαν μάλλον βλάβη. Το έργο του Βέρν, συντομευμένο λιγάκι, είνε σήμερα, ότι χρειάζεται. Και θά το ίδητε, όταν προχωρήσιν.

Σας άσπάσομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΜΑΪΜΟΥ ΠΡΩΤΟΒΓΑΛΤΗ

Είδα ανθρώπους ή μαίμου Κι' είπε: — «Αχ, έτσι σαν το ζωδέ μου πρέπει πλιά να ζω... Κοιτούσκι του σωμού Θά ντυθώ χαριτωμένο, Στο σπιτάκι μου να μένω, Σ' έπισκέψεις να πηγαινώ...»

Τρέχει παίρνει το καπέλο Της Δελίας με το βέλο Και — για πρώτη της φορά — Με καμάρι και χαρά, Πάει γελώντας στον καθρέφτη...

Μ' άπ' τη λήκη κάτω κέρτει Και φωνάζει: — «Άλλη καμμιὰ Σαν έμένανε άσχημά! Κάλιο να ήμουνα... σκούληκι Και στην τρέπα μου ποτίνκι! Τον έαυτό μου πριν γνωρίσω, Τι έξητοϋσ' άλλως να ζήσω;

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΑΛΙΤΗΣ

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα ἀπὸ Α. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Καταδέχθηκε ὁμως νὰ τοῦ ἀποκριθῇ: — Δὲν ντρέπεσαι, Τομάζο Μπαρμπούτζη; Τέτοιο κτήνος λοιπὸν εἶσαι σὺ; Νὰ τρώῃ μόνο καὶ νὰ κοιμᾶσαι ξέφρεως, χωρὶς νὰ σὲ νοιάζῃ καθόλου γιὰ τὴν ἐκδίκησιν καὶ τὴν οἰκογενειακὴν μαρτυρίαν; Ἐγὼ θάκανα εἰκοσι φορές τὸ γῦρο τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ ἐκτελέσω τὸ χρέος μου καὶ τὸν ὄρκου μου.

— Ὅπως ἀγαπᾷς! εἶπε με πείσμα ὁ Μάζος. Στοχάζομαι ὁμως, πῶς αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ σήμερα.

— Κόοπς ντὶ Μπάκχο! ἐρώναζε ὁ Βέρθος με παραφορᾶ. Σοῦ φαίνεται ἀλήθεια πῶς θὰ μοῦ γλυτώσῃ; Μὰ δὲν εἶνε ἀκόμα μεσημέρι καὶ δὲν θὰ φύγω ἀπὸ ἐδῶ, ἀν δὲν τοὺς ξετροπω-

σω. Ὁ ζῆλος, δένδρο πρὸς δέντρο καὶ πέτρα πρὸς πέτρα πρὸς πέτρα, ὄλο τὸ νησί! Ἐκεῖνο τὸ μικρὸ ἠλιθιο θέλω νὰ βρῶ πρῶτα, γιὰ νὰ τὸν κάμω νὰ μιλῆσῃ. Πᾶμε νὰ φάξωμε!

— Ὁ θὰ πῆγῃ νὰ βρῆ τὸν Καζάλε, εἶπε ὁ Μάζος.

— Μπορεῖ... Ἄ! ξέρετε τί θάγεινε; Ὁ Καζάλες θὰ βγήκε μιὰ στιγμή καὶ θὰ τὸν ἔλυσε. Ὁ θὰ τοὺς βροῦμε μαζί καὶ τοὺς δύο. Κάπου ἐδῶ κοντὰ θὰ εἶνε.

— Ποῦ νὰ φάξωμε πρῶτα; ρώτησε ὁ Μάζος, ποῦ ξανάγεινε πάλι ὑποτακτικὸς τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Ἐκ κοίτη! Ἐκεῖ-πέρα, ἐκεῖνο τὸ φαράγγι τοῦ δασωμένον, μπορεῖ νὰ τοὺς κρύβῃ μέσ' ἐντὰ δένδρα. Ἄς τὸ φάξωμε πρῶτα ὄλο προτεκτικά, κ' ὕστερα προχωροῦμε... Μὰ ὄχι! Μοῦ φαίνεται πῶς καλλίτερα νὰ μείνῃς ἐστὶ ἐδῶ, νὰ προτέχῃς τὴν ἀρογιαλιά καὶ τὴ θάλασσα.

— Καλὰ, ἀποκρίθηκε ὁ Μάζος, φανερὰ εὐχαριστιμένος ποῦ τοῦ εἶβαν τὴν εὐκολὴ αὐτὴ ἐργασία.

— Τὸ νοῦ σου ὁμως, ἐξακολούθησε ὁ Βέρθος, καὶ τὰ μάτια σου τέτσερα! Κι' ἄμα ἰδῆς τίποτα, τὸ παραμικρὸ, ἀμέσως νὰ με φωνάξῃς δυνατὰ γιὰ νὰ κούτω. Δυστυχία σου, κακὸμοιρε, ἀν ἀποκοιμηθῆς!

Ἡ βοήθεια πλησιάζει. Τὸ κότερο, μολονότι ἤρχετο ἴσα στὸ νησί μας, ἦταν ἀκόμη πολὺ μακριὰ γιὰ

νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴ τῶν κακούργων. Βεβαίωτα ὁμως, ἄμα ἐπλησίαζε, ὁ Μάζος θὰ τὸ ἐδλεπε, θὰ καταλάβαινε τοὺς σκοπὸς του, θὰ φώναζε τὸν ἀδελφὸν του καὶ θὰ πρόσθαναν νὰ τὸ σκάσουν κ' οἱ δύο με τὴν «Πριγκίπισσα Ἰδα» πρὶν νὰ φθάσῃ τὸν ὄρωμά μας.

Αἰσθανόμενον μιὰ μικρὴ ἀπογοήτευσις κ' ἀκόμη ἓνα μεγάλο θυμὸ. Ἀλλὰ ἐπὶ τὴν καρδιά του παιδίον ἢ ἐλπίδα ξαναγυρίζει; γρήγορα. Ἀρχισα νὰ συλλογίζωμαι, εἰς τὸ χοντρο Μάζος, μακριὰ τὴν ἴσιν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ἀδελφοῦ του, καθισμένος ἐκεῖ τοὺς βράχους, μπορεῖ νὰ μὴν ἐπρόσχε πολὺ ἀγρυπνα, νὰ τὸν ἐπαιρνε ἴσως κ' ὁ ὕπνος, νὰ μὴν ἐδλεπε καθόλου τὸ πλοῖο τῶν Δάβτων, ἢ νὰ τὸ ἐδλεπε ἔταν θὰ ἐπλησίαζε κιὰ νὰ μπῆ ἐντὸν ὄρω του Σπαθονησιῦ.

Ἄλλὰ ὅσο κι' ἀν με καθυπόχαιζε

«Ἄμα ἰδῆς τίποτα, ἀμέσως νὰ με φωνάξῃς!» (Σελ. 160, στ. α')

αὐτὴ ἢ ἐλπίδα, δὲν ἐπαψα νὰ θυμοῦμαι με τὸ ὄρω της φοβέρας ποῦ εἶχε ξεστομίσει ἐναντίον μου ὁ Βέρθος. Εἶχα δίκην λοιπὸν ποῦ φοβήθηκα, ἔταν ἦμουν ἀκόμη στὸ σκίτι δεμένος, τὰ σκληρότερα βλασφημῆματα! Ἄ, με τί ζέσει εὐχαριστοῦσα τὸν Θεὸ, ποῦ μ' ἐγλύτωσε ἀπὸ τὸν φρικτὸ αὐτὸ κίνδυνον!

Ἄλλὰ καὶ με πόση συγκίνησι, με πόσο ἐνδιαφέρον, παρακολουθοῦσα τὸν ὄρω της «Ἀφρόσσεας»! Γιατί αὐτὴ ἦταν, ἢ θαλαμηγὸς τῶν φίλων μας... Ποτὲ κότερο, διασχίζον πληθίστιο μιὰ ἡλιοσφαιστὴ θάλασσα, δὲν μοῦ φάνηκε πρὸ ὄμορφον, πρὸ χαριτωμένο, ἀπ' αὐτὸ ποῦ ἐδλεπα τώρα. Κι' ὅσο ἐπλησίαζε, ἢ συγκίνησι μου, ἢ χαρὰ μου, μεγάλωναν. Τώρα μποροῦσα νὰ διακρίνω τοὺς ἀνθρώπους ποῦ εἶχε μέσα. Ἐγνώρισα τὸν κ. Δάβτων με τοὺς δύο μεγαλείτεροις γιούς του, δύο νέους πολὺ δυνατοὺς, ἔπειτα ἓναν ἄνθρωπον με στολή, — θὰ ἦταν χωρὶς ἄλλο ὁ κ. Μάλβερν, ὁ ἀστυνόμος τοῦ Νόρθ-

πορτ, — καὶ τέλος τὸν συμμαθητὴ μου Κάρολο. Ὁ πατέρας του δὲν εἶχε τὴ σκληρότητα καὶ τὸν ἀποκλείσῃ ἀπὸ μιὰ «ἐκστρατεία» ποῦ ἐγίνετο ἀπὸ τὴς πληροπορίας ποῦ εἶχε δώτῃ αὐτός.

Ἡ παρουσία τοῦ ἀστυνόμου με ἤσπασε πολὺ. Ἐδῆνε κάποια ἐπιστημότητα ἐπὶ τὸν ὄρωμα; καὶ ὑπέσχετο δεσμὰ καὶ φυλακὴ γιὰ τοὺς κακούργους τὴς βεντέτας...

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

IB.—ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ

[Διάλεξις τοῦ κ. Πολ. Δημητριοπολίτου] Ἔτος τῆς γεννήσεώς του τὸ 1805. Κοιτῆ; τὸ Συρράκων τῆς Ἠπείρου. Πρῶτη ἀνάληψις τῆς ζωῆς; τοῦ ἡ τραγῳδίας τοῦ Ἀλφ. Πασοῦ. Πρῶτη περιπέτεια ἢ ἀρπαγὴ τῆς πατρικῆς περιουσίας; ἢ ἑκατοστιχίαι καὶ ἢ ἀπαρτιχίαι τοῦ εἰς τὸ Λιδόρον τῆ; Ἰταλίας. Ἐκεῖ μὲν οὐδὲν ἔργον μέχρι τοῦ 1821. Ἀκαταξίτητος; ἐπιστρώσε εἰς τὴν ἐκγεγομένην Ἑλλάδα. Εἰς μὴν ἡμέραν, ὅσους τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του. Κατὰ τὴν ἡμετέραν; λαμβάνει μέρος εἰς τὴν πολιορκίαν καὶ τὴν ἔξοδον τοῦ Μεσολογγίου, καθὼς καὶ εἰς ἄλλας μάχας πολλάς. Μένει ἐκ τῶν στρατῶν, ὡς ἀντιμαρτυρῆσι τῆς οὐκονομίας; καὶ ἀποθνήσκει εἰς τὰς Ἀθήνας; μετὰ τὸν θάνατον τοῦ λοχαγῶ, ἀπὸ εἰδος πρὶν ἀποθνήσκειν ὅλα σελῶν τὰ τέκνα του. Ἰδίως, τοῦ εἶνε ὁ κὺν Ἰπποκρίτων τῶν Ἐξωτερικῶν, ποιητῆς ἐπίσης, κ. Βυζάντιος Ζαλοκώστα, πατὴρ ἑνὸς τῶν ἐνδριστερότερων φίλων τῆς Διαπλάσεως.

Ὁ Γεώργιος Ζαλοκώστας ἦτο ὁ πλέον καλλιτέχνης ἀπὸ τοῦς Ἀθηναίους ποιητὰς τῆς ἐποχῆς; του. Κανεὶς δὲν ἔγραφε μουσικωτέρους στίχους ἀπὸ αὐτῶν, καὶ εἰς τὴν δημοτικὴν καὶ εἰς τὴν καθαρὴν ὡς ἐπὶ τὸν ἐπιπέδον. Τὰ ποιήματά του εἶνε λυρικά κ' ἐπικολυρικά, τὸ γνωστότερον δ' εἰς αὐτῶν τὸ «Χάνι τῆς Γραβιάς». Ἐφαλλε κυρίως τὴν ἑλλ. Ἐπικινῆσαν κ' ἔθρῆνε τὰ παιδικὰ παιδιὰ του. Ὅλα αὐτὰ αἶ ἐλέγεται, προπέντων τὸ περίφημον ἐπέτα «Ὁ βορέας; ποῦ τερνάει παγῶν» εἶνε ἀριστουργήματα.

Στὸ φεγγάρι.

Χαρὰ τῆς πρώτης μου ζωῆς, φεγγάρι ἀγαπῶ δὲν πονεῖς. ἐγὼ πονεῖ! [πῆμρον, Γιατί ψηλά στὸν οὐρανὸ Κρημίσσαι λυπημένο;

Ἔσο ποῦ χρόνους τῆ γῆ κ' ἐμάγεινες τὸ Γιατί μου οἶχνεις φῶς μικρὸ, [πῆμρον, Ἐὰ νὰ φωτῆς ἓνα νεκρὸ Ποῦ κοιτεται στὸ μνήμα;

Φεγγάρι, στὸ βασίλειο σου μὴ κατοικοῦν Κι' ὁ ἀγγελὸς μου κατοικεῖ; [ἀγγελίου; Μὴ, φίληται μικρὸ, ἀπὸ ἐκεῖ Τῆ λάμψη σου μοῦ στέλλει;

Τὸ φῶς σου ἀν εἶνε φίλημα, μυστήριον γυρῶν ἀπὸ τοῦ γιου μου τὴν ψυχὴν. [μένο Ὁ, ἀκουσὲ μου μιὰν εὐχὴν, Φεγγάρι ἀγαπημένο!

Ὁ, λάβε αὐτὸν τὸν στεναγμὸ καὶ πέ τον; [δὲν φοβάται Ἄλλην ὁ νοῦς μου συμφορὰ Κάθε μου πόθος καὶ χαρὰ Στὸ χῶμά του κοιμάται.

Αὐτὰ, φεγγάρι, σοῦ ζητῶ καὶ πέ τον, ἀν σ' Πότε θὰ πάμουν οἱ καίμοι; [ἐρωτῆση Ὁταν μὴ ἐκτίδα σου χλωμὴ Τὴν πλάκα μου φωτῆσῃ.

ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

(ΜΕΣΑΙΩΝΙΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ)

ΤΕΛΕΙΩΣΕΣ λοιπόν, μπαμπά, τὴν ἐργασία σου;.. Ἡ μάσκας καὶ τὰ κοστούμια θὰ εἶνε ἀκοιτάς; γιὰ, γιὰ ἢ παραδοθῶν, χωρὶς βλάβη, αὐριο τὸ πρῶτ; —Ναί, ἀγαπητῆ μου Νικέττα μερικὲς πινελιές θὰ δώσω ἀκόμα ἐδῶ κ' ἐκεῖ κ' ὁ

Κύρ Λανθόρος μπορεῖ νὰ τὸ παραλάβῃ ὅποτε θέλῃ, κ' ἀπόψε ἀν τοῦ ἐρεση

Ἡ συνομιλία αὐτὴ ἐγένετο στὸ Παρίσι, τὸ δευτερο μίας ἡμέρας τοῦ ἐτους 1487, ἐπὶ τὴν ὁδὸν Ἑωθιδίου, στὸ μικρὸ ἐργαστήριον τοῦ ζωγράφου Κύρ Πέτρου Γκοντινώ, μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς κόρης του Νικέττας, ἐνὸς χαριτωμένου κοριτσοῦ ὡς δεκαπέντε χρόνων, μετὰ ὁσοεστῆ φυσιογνωμία κ' ἐξυπνότητα μάτια.

Ἦσαν τὴν ἐποχὴ τῆς ἀσθαλείας τοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ Σ', ἔταν δὴ ἀγρία κόρυμπα, περίφημα ἐπὶ τὴν ἱστορία, οἱ Μπουργκινῶνοι κ' οἱ Ἀρμαγιάνοι, ἐπωφελοῦντο ἀπὸ τὴν ἀναρχία ποῦ ἐβασίλευε παντοῦ, γιὰ νὰ κρητοῦν ἀνάστατο τὸ Παρίσι, κ' ὅλη τὴ Γαλλία, μετὰ τῆς αἰώνιας διαμάχης τους.

Τὴν στιγμὴ ποῦ ἀρχίζει ἢ ἱστορία μας, οἱ Μπουργκινῶνοι ἦταν κύριοι τοῦ Παρισιοῦ. Ὁ ἀρχηγὸς τους, γιὰ νὰ ἐκλύσῃ τὴν εὐνοία τῶν Παρισινῶν, τοῦ; προσέφερε σύγγν τὴν διασκεδᾶσι καρινὸς «Μυστηρίου», ἀπὸ ἐκεῖνος ποῦ ζετρελλανῆσαν κατὰ τὸν μεσαιῶνα τὸν λαὸ.

Ὁ Κύρ Γκοντινώ ἀποτελεῖτο ἴσα ἴσα τῆς μάσκας καὶ τῆς στολῆς, ποῦ τοῦ εἶνε παραγγεῖλῃ ὁ κουμπάρος του Στάθης Λαδρόλος, ἐκ μέρους τῆς Ἀδελφότητος, ποῦ τὸν εἶχε πρόεδρος.

Γύρω στὸν ζωγράφον, ἦταν ἀραδιασμένα ἓκα κοστούμια τὰ διάφορα κοστούμια ποῦ θὰ φεγοῦράριζαν ἐπὶ αὐριανὰ «Μυστήρια», —μὴ παραστάται μισο-ποικητικῆ καὶ μισο-θηροσκευ-

τικὴ: Ὁ Καλὸς Ἀγγελοσ, ὁ Διάβολος, ὁ Ρήγας, καὶ ἄλλα πολλὰ πρόσωπα, κωμικὰ ἢ τραγικὰ.

Κ' ἐκεῖ ποῦ εἶνε τῆς τελευταίας πινελιῆς ἐπὶ τὴν μάσκα τοῦ Διαδολοῦ καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κέρῃ ὅσο τὸ δυνατόν ὁφωρῶτερη, ὁ Κύρ Γκοντινώ ρώτησε:

— Ἄες, Νικέττα, νὰ εὐχαριστηθῇ ἀπὸ τὴν ἐργασία μου ὁ κουμπάρος;

— Ὁ, ἢ ἐνθουσιασθῇ! Ποτὲ δὲν ἔκαμες καλλίτερον!.. Καὶ θὰ πληρώθῃς ἀμέσως, μπαμπά;

— Χμ! αὐτὸ θὰ τὸ ἴδοῦμε. Μοῦ εἶπαν, ἐπὶ ἢ μετὰ τὴν ἐργασία μου ὁ κουμπάρος, πᾶ ὄριον τῆς τελετῆς. Ἀλλὰ μ' αὐτὴ τὴν κατὰστασιν, μ' αὐτὴ τὴν ἀναρχία, ἢ ἐπὶ ὄριον ἡμέρας δὲν εἶνε πολὺ σίγουρος.

— Δυστυχία μας! ἐρώναζε ἢ Νικέττα: τί θὰ γίνουμε, ἐν παρουσιασθῇ κανένα ἐμπόδιον; Ὑποχρεώθηκα, μπαμπά, νὰ κέρῃς ἐστὶν ὅλα τὰ ἐξοδα καὶ αὐτὴ τὴ στιγμή, δὲν μὰς βρίσκεται οὔτε πεντάρα. Πρέπει νὰ τὸ πῆς τοῦ κουμπάρου.

— Τοῦ τὸ εἶπα, καλῆ μου Νικέττα ἀλλὰ μοῦ ἀποκρίθηκα, ἐπὶ σήμερα τὸ χρημα εἶνε σπάνιον καὶ ἐπὶ δὲν μποροῦσε νὰ μοῦ δώτῃ καμιὰ προκαταβολὴ. Ἔτσι συμφωνήσαμε... Ἄς μὴ ἀπειρηξόμεσθε ὁμως. Τίποτα δὲν μὰς πείθει, ἐπὶ τὸ αὐτανὸ «Μυστήριον» μπορεῖ νὰ ματαιωθῇ..

— Ὁ, ἔκαμε ζωηρὰ ἢ Νικέττα; μπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς βέβαιος μ' αὐτοὺς τοὺς καταραμένους Μπουργκινῶνους;

— Σιγὰ, γιὰ τὸ Θεὸ! τὴν ἐκοψε τρομαγμένος ὁ ζωγράφος. Ἐργᾶς λοιπὸν πόσο ἐπικίνδυνον εἶνε νὰ μιλάς ἐστὶ γι' αὐτούς;

— Μὴ δὲν μπορῶ νὰ βιστάξω! ἀποκρίθηκε ἢ Νικέττα σιγῶτερα. Ὅταν συλλογίζωμαι, ἐπὶ αὐτὸ εἶνε ἢ αἰτία ὅλων τῶν κακῶν ποῦ ὑποφέρομε, μοῦρχεται ἓνας θυμὸς, μὰ ἓνας θυμὸς..

— Σύνταξ, σὲ παρακαλῶ! τὴν ἔκοψε πάλι ὁ πατέρας τῆς. Μὴ ξεχνᾶς ἐπὶ εἶμε ἐίμασθε φίλητοι ἀνθρώποι, εἰρηνικοὶ τεχνίτες, ποῦ δὲν κυτᾶμε ἄλλο, παρὰ πῶς νὰ βγάξωμε τὸ ψωμί μας μετὰ τὴν ἐργασία μας, χωρὶς νὰ κατακυβερνοῦσθε ἐπὶ τὴν ἐπίδες τῶν κουμμάτων. Φθάει ποῦ μὰς ὑποπεύονται ἐξ αἰτίας ἐκεῖνον τοῦ μασκαρά, τοῦ Ἀντρέα...

— Τοῦ ξαδελφου μου; — Ναί, δυστυχῶς τοῦ γιου τοῦ

ἀδελφου μου! ἐστὴναζε ὁ Κύρ Γκοντινώ. — Ἄν ἦμουν ἄγορι, ἐρώναζε ἢ Νικέττα μετὰ νέα ἐξοφί, θὰ πῆγαμε με τοὺς ἀνταρτες ποῦ διευθύνει.

— Παλῶσकुла...

— Παιδιὰ τοῦ Πιερσιοῦ, ἐρώναζε ἢ Νικέττα μ' ἐνθουσιασμοῦ γενναία, ἀτρόμητα, ἐξυπνα, ποῦ πολεμοῦν τοὺς Μπουργκινῶνους ἀλύπητα. Ἄ, τί ὡραία παιγνίδια ποῦ τοὺς παίζουσι συχνὰ!

— Σῶπα, Νικέττα! ἔξερει, ποῦ θὰ καταντῆσουν αὐτοὶ καμιὰ μέρα; Σὴν κρημῆλα!

— Ἄν τοὺς πιάσουν, ναί. Μ' αὐτοὶ δὲν πίνονται εὐκόλα...

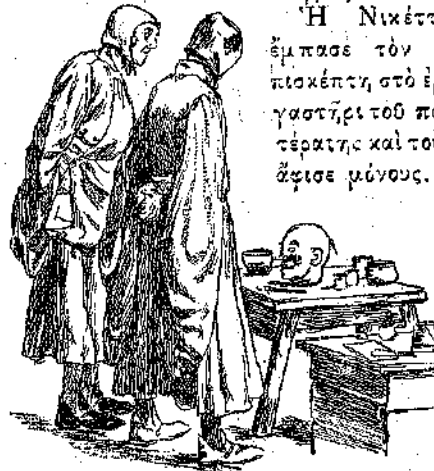
— Σῶπα, σοῦ λέω! Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ δοῦκα τῆς Μπουργκινῶνας εἶνε πολλοὶ καὶ ἐπὶ τέλος θὰ νικήσουν αὐτὰ τὸ λιγα παλῶσकुла.

Ἡ φωνὴ ἐνὸς ἐπισκέπτῃ ἐκοψε ἀε καλῆ στιγμή αὐτὴ τὴ συνομιλία, γιὰτὶ ἐκινδύνεσε νὰ γυρίσῃ ἐπὶ φιλονεικία, ἐξ αἰτίας τοῦ Ἀντρέα, ποῦ ἢ Νικέττα δὲν ἐπαυε νὰ τὸν θιαυμάξῃ γιὰ τὰ παιγνίδια ποῦ ἐπαίξε στους Μπουργκινῶνους, ἐπὶ ὁ πατέρας τῆς ἔτρεπε μὴ τὸν ἀνακατῆσουν κ' αὐτὸν γιὰ τὴν ὁμοίότητά του ὀνόματος.

— Μὴν ἐνοχλήσῃ, Κύρ Πέτρο, ἔλεγε ἢ φωνὴ ἔτσι ἀπλῶς, περὶ ὄντας, μίπηκ νὰ σοῦ κέρῃ μιὰ ἐπισκεψί.

— Ἐλάτε μέσα, Κύρ Λαντρόλε! ἀποκρίθηκε μετὰ μεγάλη προθυμία ὁ ζωγράφος.

Ἡ Νικέττα ἐμπᾶσε τὸν ἐπισκέπτῃ ἐπὶ τὴν ἐργαστήριον τοῦ πατέρας τῆς καὶ τοῦ ἀφίσε μόνους.

«Τὰ εἰλικρινῆ μου συγχαρητήρια!» (Σελ. 161, στ. γ')

— Τὰ εἰλικρινῆ μου συγχαρητήρια! εἶπε ὁ Κύρ Λαντρόλε, ἀπὸ ἐκύτταξε τὰ μασκαράτικα. Εἶνε ἔξοχα ὅλα! Ἡ φωνὴ σου θὰ στερεωθῇ μετὰ τὴν αὐριανὴ παράστασι. Ἄν, ὅδηλα, — ἐπρόσθεσε μετὰ σοβαρὸ ὄφρος, — θὰ μπορέσουμε νὰ τὴ δώσοῦμε

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ἐν κλίματι οὐκ οὐκ γὰρ τὸν ἄνθρωπον ποῦ δὲν βλάσται, καὶ φανερώσει ἐκ ἀσθημῶν ἑλλενεῖς. — Ὁ πλοῦτος δὲν εἶνε εὐτυχής. Μετάρσιος καλὴ ὄψις πάντε, γὰρ περισσοτέρως λεπτομέρειαι, ἔπρεπε νὰ ἔχω καὶ τὸ πρωτότυπον. Ἀληθεῖαι, οἱ μεταφρασταὶ μποροῦσαν νὰ κάνουν αὐτὸν τὸν κόπον : νὰ τὸ ἀντιγράψουν καὶ νὰ μοῦ τὸ στέλλουν μαζί με τὴ μεταφράσι. Οἱ μοῦ ἐξηγήσαμε πολλοῦ. — «Στοχαστοί». Πολὺ καλοὶ καλλιτέρες ἴσως καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου. Σημειώσω τὴ δυσκολία τοῦ εἴδους. Γὰρ νὰ γράψῃ κανεὶς τόσο μικρὰ, σύντομα διηγηματικὰ, με πολλὴ νόημα, χρειάζεται πραγματικὸν ταλέντο. — Ἀνυμολογῶ. Διορθώσατε πρὸς τὴν ἑνα λόλο: ἀνάσσει βροδεία, καὶ ὄχι ἀνάσσει. Τὸ ποιηματικὸν αὐτὸ, ποῦ ἀποκτείνει μίαν πολὺν γλυκιὰ μελαγχολία, ἂν ἦταν τέλει, ἂν δὲν εἶχε μερικέαι, ἂν τῆς πῶς ἴσως, ἀκρολεξίαι. Ἐξήρνα τὰ ὄνειρα δὲν ξεφυλλίζονται ἀπὸ λουλούδια, οὔτε ὁ μπῆτης, οὐδὲ τὰν τόποι. — Ἀρσὲν καὶ φηρὸν κε- αὐτὸ ἀπέκδοτο γινώσκω, ἀλλὰ ὄχι βίβλαια : βίλους γι' αὐτὸ τὸ ἐδημοσίευσεν. — Ὁ πῆθος καὶ ὁ καμηλάτης : λιγώτερον γινώσκω. — Παιδικὰ Πνεύματα, τὰ ἴδια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
 Νέα ψευδώνυμα: *Αὐτοκράτωρ τῆς Σελήνης*, α. (ΚΜ). *Μονοκράτωρ*, α. (ΚΜ). *Κρατοῖνα*, α. (ΠΟ). *Μπουχέβ*, α. (ΚΤ).
Ἀνασφαισεὶ ψευδωνύμων: Πειρακτικῶν, α. *Μαρομαρμένους Βασιλέας*, α. *Πεταχτὴ Νεραϊδοῦλα*, κ. *Ἡπειρωτικὴ Ψυχὴ*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ μεταλλάξουν: ὁ Μέγας Ναπολεὼν (0) με Δουκισαν, Μίστερα Βασιλεῖα, Διαβολία τοῦ Ἀρκαίου, Ἰουανταρβιλένο Διαβολία, Πορτογαλικὴ Μολαχρονούλα, Ματωμένο Ἡλιοβασιλέμα, Τρελλὴν Κορφατοπούλαν — ὁ Δαφνοστεφὴς Βασιλεὺς (0) με *Μαρομάταν, Βύρωνια, Γερμανοπαῖδα* — ἡ Τροισένη (0) με *Παῖδον Χλωρὸν, Χάιδεμα ἰ, Ἀγέρα, Ἐλληνημὸν Ἰδαῶδες, Γιωραῖλλον, Ἀίλην, Κόκκον. Σπινθηρομαχίονα, Φύσσα, Διαβάτην* — ὁ Ἰαννίδης (0) με *Ἐορμην Βαροπούλαν, Ἐλληνημὸν Αἶμα, Πανελλήνων Ἰδών* — ὁ Πανελλήνιος Πῆθος (0) με *Αὐλὸν τοῦ Κανάρη, Ἐωσφορὸν, Ὀνειροπόλον τῆς Ἀθήνης, Ἐλληνημὸν Ἰδαῶδες.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Π. Γ. Φ. (καὶ ὁ ἀγορατὴς, ἑσπαθίωνων, εἶνε τὸ ἀμοιβὰς ποῦ ὄριε ὁ κανονισμὸς ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἑσπαθίωμα τοῦ ἀγοραστοῦ δὲν εἶνε νὰ κάμῃ συνδρομητήν... τὸν ἑαυτὸν του;) *Πρόσφυγα* (δεκτὸ;) *Παγκόσμιον Ὀνειρο* (δὲν γνωρίζω) ὑποθέτω, ὅτι ἐξωρισθῆ εἰς τὴν Σιδερίαν διὰ τὰς ἐπαναστατικὰς του ἰδέαι;) *Μαριατοπούλαν* (ἴσως τὴ ν' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἑσπαθίωμα) *Υπόδημα Ρεττοῦς*, (δὲν θυμίζω) ἂν ἐνεκρίθησαν ὅμως, θὰ ἴδῃ; καμιά εἴδη ποῦ δὲν τὸ περιμένει; στέλνε μοῦ) *Μεγῆλον Ναπολεόντα* (πρόσχευ ὅταν δεαζέχῃ; εἶνε ἐπρόκειτο διὰ τοῦ; ἤρωσι τοῦ 1821 πῶς μποροῦσε λατῶν νὰναφεροῦν οἱ σημερινοὶ;) *Χρυσανθή*, (αἱ 200 λέξεις εἶνε τὸ ἀνώτατον ὅριον μορεῖ ὅμως; νὰ παντήσῃ κνεῖ; καὶ με 10 ἔχ, δὲν πρὶκαται νὰ κάμει εἰστοροῦν, ἀλλὰ νὰ πῆτε τὰς προσημῆσεις σας καὶ νὰ τὰς δικαιολογήσατε συνομῶς;) *Ἐωσφορὸν* (δὲν ἔβην γιατί δὲν σοῦ ἀνταπέδωσα ἡ Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις;) *Α. Καρμ*, (δὲν ἔβην δὲν ἔχω τοπογραφεῖον) *Δαφνοστεφὴ Βασιλεῖα, Ἰουλιον Καίσαρα, Φασισμαμάν*, κτλ. *Δουκισαν, Τροισένην, Νικητὴν τῆς Ἀβριον* (θὰ τὰ ποιῶ εἰς τὸ προσχεῖ.)
Τουροκοματῆν, Ὑπερασπιστῆν τῆς Σπάτης, Ἀκτῆν, Μυστῆν (ἔλαδν, εὐχαριστῶ.)
Θαλασοποδὸν τοῦ Στόλου, Μαρμαρίαν, Φιλοπατρίδα Ἐλληνοπούλαν (ἴσως τὴ α.)
 Εἰς ὄσας ἐπιστολάς; ἔλαδν μετὰ τὴν 10ην Ἀπριλίου, ὅ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσχεῖ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Συνέχεια τοῦ 164 Διαγωνισμοῦ Ἀσπείρου - Ἰουλίου.
 Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 9ης Ἰουλίου

- 257. Δεξιόγραφος**
 Με πολλήν γράφικην Ἀκρωτήριον ἔνωτο, Καὶ αἰετὸς ἐν πηγῶν Ὁδικὸν σοῦ φανερώτω.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Ἀκτῆνος
- 258. Μεταγραμματομάς**
 Μὴ μάγειρῃ, θὶ σὲ κάψω... Κι' ἐν δὲν ὄλη; νὰ σὲ βάλω, Ἄλλὰξέ μου τὸ κεφάλι, Νὰ γενοῦ νῆσος μεγάλη.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φλώρας
- 259. Στοιχειστονόγραφος**
 Ἄν ἔνα γράμμα ἀποδιθῆ Καὶ ἂν ὁ τόνος κινήθῃ, Ἀπὸ μιὰ πόλι ἔκκουσθῆ, Θεὰ μεγάλη θὰ φανῆ.
 Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Α. Μιχαηλίδου
- 260. Ἀναγραμματισμὸς**
 Ἐν ἀναγραμματισμῶν Τὸν νῦν τῆς ἀπολείας, Πάνοπλον θὰ σηματοῖσεν Πρόμαχον ἐλευθερίας.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρελλοῦ Κεφαλλονίτου
- 261. Ψαροκόκκαλον**

Νάνεικατασταθοῦν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμάτων οὐδως, ὥστε νὰναγινώσκωνται κατὰ σειράν: ἐπίρρημα τρώπον κοινότητων ἐξέρχεται ἐκ τοῦ σέματος: προχωρημένη ἡλικία ἀγορευθῆ, πᾶν ἔτι προσέει ῥημα ἕξων χρήσιμον νῆσος τῆς Ἐλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κώματος

262. Κρυπτογραφή

1 2 3 4 5 6 7 1	=	Ποταμοῦ.
2 3 4 6	=	Πρόβειαι.
3 1 2 3 4 7 1	=	Ἀσπῆρ.
4 6 1	=	Μέλιος.
5 6 7 1	=	Νῆσος.
6 2 2 7 1	=	Ζῶον.
7 5 8	=	Ἐπίρρημα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσανθῆς

263-267. Μαγικὸν Γράμμα
 Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἀνεῦ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι ἴσως λέξεις.

Πέλαγος, νόθος, ἄσπρον, οὐρεῖς, Ἀδων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτοῦ τοῦ Βουνοῦ

268. Διπλῆ Ἀεροστιχίς
 Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μίαν τῶν Χαριτῶν τὰ δὲ δεύτερα γράμματα ἀρχαῖον Θεόν:

1, Βασιλεῦ; τοῦ Ἀργῶ; 2, Πνευματικὴ Ἀσκησις; 3, Ἀρχαῖο; συγγραφεὺς; 4, Ἀπόστολος; 5, Βασιλίσσα τῶν Θεῶν; 6, Κοινὸν ὄρυκτον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίουτοῦ Σαρατηλάτου

269. Φωνητερόπιον
 ** - πνε - πλν - ς - Κρηθ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπτεροῦ Νίκης

270. Γεῖφος

=	=	=	1
=	=	μ' :: ν'	1 :: 1
=	=	=	1

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Καρδίας

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
 Ἦν λέξις με ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν Ἀπρῆ 10, διὰ δὲ τοῦ συνδρομητῆς μας Ἀπρῆ 10 μόνον με παχὰ εἰς στοιχεῖα τὸ διαβάσαν, καὶ με παχὰ εἰς τὸ τελεῖσάν. Ἐλάττωτος ὄρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόντων ὄς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χ ο ρ ι σ τ ὶ ο ς σ τ ῖ χ ο ς, ὅστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξαν, με κεφαλαῖα ἢ κατὰ ἡ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν, ὁλοκληρῆται ὄς εἰς λέξεις ἀπλῆαι. — Αἱ μὴ συνδρομηταὶ δὲν τοῦ ἀντιμετοῦ ἀγγελοῦ δὲν δημοσιεύονται.

[12' - 73]

ΝΙΚΗΦΟΡΕ ΕΥΖΩΝΕ,
 Ν Σὲ εἶχον συκαπαντήσει... Ἴδου ὄμως, δι καὶ μετὰ τέσσαρας ὁλοκληρῶς ἐναντοῦ; οἱ ἑ πανευρόσκο... Καὶ δὲν σὲ προτεῖνω τὴν χεῖρ μου, ἀλλὰ τὰς ἀγυῖας μου.

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ
 [12' - 74]
Ἀσπητὴ μου ΜΟΥΡΙΖ,
 Ἄσαι; Καὶ νὰ μὴ μοῦ τὸ φανερώσατε; Μὲ συκαίνετ ἡ ἄγλη σαι; καὶ ἡ ἀρσισωῖαι; σαι. Σά; εὐχαριστῶ πολὺ. Διαθέτομην τῶρ δ' περὶ τετρακοσίου.
 Με ἀδελφικοῦ ἀσπασμοῦ

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ
 [12' - 75]

Ἀλβανότρε Ἡπειρώτα, Ego caveo, A posteriores enim cogitationes sapientiores; Omnia autem si pervolumus, possumus.
 Ὁρειοπαθῆ, En vas pertusum congerere.
 Οἰκογένιαν Βορειοηπειρώτων, θερματὰ συλλυπητήρια.
 Δεκέμβριος 1916

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
 ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
 ὄσαν αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον ἐλήφθησαν ἀπὸ 5-11 Ἀπριλίου.

- ΑΘΗΝΑΙ:** Α. Π. Χατζόπουλος, Βυταντινὸς Ἀετός, Α. Β. Σταυροπούλος, Σπ. Π. Νικολάδης, Μ. Η. Σουδοῦνης, Σενία Τ. Κωνσταντινίδου Ἀγρό. Ἀνδροτσόπουλος, Φιλοπόλην, Γ. Σ. Τράσας, Α. Γ. Ζαβανός, Μεν. Σ. Κινάτσου, Δ. Ν. Κλαῖδας, Κ. Ε. Αγγάκος, Ἰωάννης, Θ. Γ. Γιαννουλάπουλος, Ἐγν. Χάρημαν, Ἀλβ. Φοιτημάν, Ἰουλιὰ Γ. Σέλιμαν, Μαρία Σπ. Γαλιάνη, Ἐμ. Ι. Σάββη, Δημ. Ι. Κατσαπάνης, Σα. Α. Ρουβέας, Ἐλίνα Α. Ρέμπεκ, Ἐλίτα Κνῶς, Ἰούλιος Κάϊσας, Γερμανόπουλ, Γσω. Ὀδισσ. Ἀργοπούλα, Ζωὴ Ἡλίτη, Κατρίνα Ι. Νταῦλος, Ἰω. Δ. Μάρκου, Ἀν. Ἀδ. Βασιλάκης, Α. Π. Μπακούλας, Γ. Ν. Μητροπούλου.
- ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ:** Σοφία Ν. Παπαντωνοπούλου, ΒΟΛΟΥ: Γε. Χρηστάκης, Π. Γ. Βασιλάς, Κωνσ. Γαυθόπουλος, Δ. Θεοδοπίδης, Τάκης Παροικιόπουλος.
- ΚΟΡΙΝΘΟΥ:** Π. Ν. Παλακτιοῦ, Κ. Α. Κομνηνῆς.
- ΔΑΡΙΣΣΗΣ:** Β. Κ. Ἀστεριάδης, Δαφνοσφῆς Βασιλεῦς, Μ. Ν. Γιαννιτάκης, ΔΑΥΡΕΙΟΥ: Μ. Πετοῦς, ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γ. Αρ. Σταυροπούλος, ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Σπ. Ι. Γεωργιάδης, Γ. Σ. Καμπιτῆς.
- ΕΥΔΟΚΑΣΤΡΟΥ:** Γ. Κ. Γιαννιόπουλος, Ἀθ. Ν. Κοδόνης.
- ΠΑΤΡΩΝ:** Μάρνα Χ. Τσιανῆ, Α. Ν. Βλαγγέλιου, Γ. Γ. Μακρέτος, Χαρίλαος Γ. Μπουῖμα Ἰασηνῆ Ι. Τσιανῆ.
- ΠΕΙΡΑΙΔΕ:** Α. Μανιάκης, Π. Κ. Κοδδάκης, Σπ. Β. Βαλομυτῆς, Τάκης Α. Παπαδόπουλος, ΣΠΑΡΤΗΣ: Γ. Ι. Αεωπούλος, ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Γ. Ν. Κολοκιδῆς, Μαρία Ν. Κολοκιδῆ, Ἰω. Σ. Τζάνης, ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Κούλα Φαργαῖα.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
 Ὅσον τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐξεδόθη εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐληφθήσαν οἱ βέβαι ὄνομα ERNIA T. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ ἐν Ἀθήναις, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΑΝΤΖΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Βιλλῶ καὶ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΚΟΛΟΚΙΔΗΣ ἐν Τριπολί, οἱ ὅσοι ἐνεγράφησαν διὰ τῆς ἐξῆς ἀπὸ 1ης Μαῖου